

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobců: a) **S. B.**
bytem B. D.

b) **T. B.**
bytem B. D.

c) **K. B.,**
bytem B. D.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem
sídlem Štěpánská 615/24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě žalobkyně a) proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, č. j. MV-149216-7/SO-2018, žalobě žalobkyně b) proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, č. j. MV-149212-8/SO-2018, a žalobě žalobce c) proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, č. j. MV-149208-7/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyně b) se zamítá.
- III. Žaloba žalobce c) se zamítá.
- IV. Žádný účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobkyně a) se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, čj. MV-149216-7/SO-2018, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 10. 2018, č. j. OAM-31957-18/DP-2016, jímž byla podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území. Věc žaloby žalobkyně a) byla vedena zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 126/2019.
2. Žalobkyně b) se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, čj. MV-149212-8/SO-2018, kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto její odvolání rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 10. 2018, č. j. OAM-31959-19/DP-2016, jímž byla podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území. Věc žaloby žalobkyně b) byla vedena zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 127/2019.
3. Žalobce K. B. se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, čj. MV-149208-7/SO-2018, kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto jeho odvolání rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 10. 2018, č. j. OAM-31958-17/DP-2016, jímž byla podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území. Věc žaloby žalobce byla vedena zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 125/2019.
4. Usnesením zdejšího soudu čj. 57 A 126/2019-45 ze dne 15. 1. 2020 byla žaloba žalobkyně a) popsaná v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku spojena s žalobou žalobce popsanou v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku s tím, že spojené žaloby byly nadále projednávány ve společném řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 125/2019.
5. Usnesením zdejšího soudu čj. 57 A 127/2019-46 ze dne 15. 1. 2020 byla žaloba žalobkyně b) popsaná v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku spojena s žalobou žalobce popsanou v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku s tím, že spojené žaloby byly nadále projednávány ve společném

řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 125/2019.

II.

Žaloby

6. Všichni žalobci odůvodnili své žaloby v prvním okruhu žalobních námitek tím, že žalovaná neměla ve věcech jejich žádostí meritorně rozhodnout dříve, než Krajský soud v Plzni meritorně rozhodne v řízení vedeném pod sp. zn. 57 A 114/2018 o žalobě Y. B. (dále jen „*nositel pobytového oprávnění*“), otce žalobkyně a) a manžela žalobkyně b) a otce žalobce c), proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2018, čj. MV-44953-11/SO-2017, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu o zastavení řízení o žádosti nositele pobytového oprávnění o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalobci tuto námitku rozvedli tak, že žalovaná měla přerušit řízení do rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 57 A 114/2018, protože pokud zdejší soud žalobě nositele pobytového oprávnění ve věci sp. zn. 57 A 114/2018 vyhoví, dojde k prodloužení jeho pobytového oprávnění, na němž závisí pobytová oprávnění žalobců. Žalobci postup žalované označili v tomto směru za přepjatě formální.
7. V druhém okruhu žalobních námitek všichni žalobci ve svých žalobách uvedli, že žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad svých rozhodnutí do rodinného života žalobců. Žalobci poukázali na to, že na území ČR žijí jako plně domestikovaná rodina ve společné domácnosti s nositelem pobytového oprávnění od roku 2015, když žalobkyně b) aktivně pomáhá nositeli pobytového oprávnění v úspěšném podnikání. Žalobkyně a) a žalobce c) na území navštěvují povinnou školní docházku. Žalobci dodali, že žalovaná neřešila otázku vazeb žalobců na území ani dopad svých rozhodnutí do rodinného života žalobců.
8. Všichni žalobci v třetím okruhu svých žalobních námitek poukázali na to, že správní orgány obou stupňů při své činnosti nedodržely zákonné lhůty. Žalobci namítli s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 10 Azs 262/2016 ze dne 30. 11. 2017, že řízení o jejich žádostech před správními orgány obou stupňů trvalo v rozporu se lhůtami stanovenými správním řádem bez mála 30 měsíců.
9. Všichni žalobci žádali, aby soud rozhodnutí napadená jejich žalobami zrušil a věci vrátil žalované k dalším řízením.

III.

Vyjádření žalované k žalobám

10. Žalovaná ve vyjádřeních k žalobám žalobců s odkazem na odůvodnění napadených rozhodnutí uvedla k prvním okruhu žalobních námitek, že nositel pobytového oprávnění není držitelem žádného pobytového oprávnění a nemůže tak být nositelem oprávnění ke sloučení, a to na základě pravomocného rozhodnutí vydaného správními orgány ve věci nositele pobytového oprávnění, bez ohledu na správní žalobu podanou nositelem pobytového oprávnění. Žalovaná dodala, že žalobci neuvedli v žalobách, v čem konkrétně spatřují prvky přepjatého formalismu napadených rozhodnutí.
11. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců povinnost posoudit přiměřenost nestanoví a že se s obecnými odvolacími námitkami nepřiměřenosti vypořádala v napadených rozhodnutích. Žalovaná poukázala na to, že žalobci neprokázali, jak může nositel pobytového oprávnění na území ČR podnikat, či jak se mohl integrovat, bez pobytového oprávnění.
12. Ve vztahu k třetímu okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že nedodržení lhůt k vydání rozhodnutí dle správního řádu nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

13. Žalovaná navrhl, aby soud žaloby žalobců jako nedůvodné zamítl.

IV.

Vyřádění účastníků při jednání

14. Při jednání žalobci ústy svého procesního zástupce odkázali na svá předchozí písemná podání a popsali průběh řízení o žádosti ve věci pobytového oprávnění nositele pobytového oprávnění. Žalovaná též odkázala na svá předchozí písemná podání a zdůraznila, že k přerušení řízení o žádostech žalobců nebyl dán důvod.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách.

VI.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloby žalobců jsou nedůvodné.
17. Ze správních spisů vyplývá ve vztahu relevantnímu pro soudní přezkum následující průběh správních řízení žalobců: Dne 29. 9. 2016 podali žalobci žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR. Pravomocným rozhodnutím žalované ze dne 20. 8. 2018, čj. MV-44953-11/SO-2017, bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 25. 1. 2017, čj. OAM-15577-9/ZM-2016, jímž bylo zastaveno řízení ve věci žádosti nositele pobytového oprávnění o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Dne 17. 10. 2018 prvoinstanční orgán žádosti žalobců zamítl z důvodu, že nositel pobytového oprávnění nedisponuje platným povolením k pobytu na území ČR, jež zaniklo dne 30. 11. 2016. Žalobci napadli tato rozhodnutí odvoláním, v němž namítli, že nositel pobytového oprávnění podal ve své věci správní žalobu, již projednává zdejší soud pod sp. zn. 57 A 114/2018. V průběhu odvolacího řízení v podání ze dne 19. 3. 2019 žalobci uvedli, že s nositelem pobytového oprávnění na území žijí ve společné domácnosti a jsou plně domestikováni na území, nositel pobytového oprávnění s žalobkyní b) úspěšně podnikají, žalobkyně a) a žalobce zde navštěvují povinnou školní docházku, přičemž žalobkyni b) byl uznán její vysokoškolský titul. O odvolání žalobců rozhodla žalovaná napadenými rozhodnutími, která odůvodnila tím, že pobytové oprávnění nositele pobytového oprávnění zaniklo dnem 30. 11. 2016, že soudní řízení správní o žalobě nositele pobytového oprávnění je pro věc žalobců irelevantní a že správní žalobě nositele pobytového oprávnění nebyl přiznán odkladný účinek. V napadených rozhodnutích žalovaná dále uvedla, že integrace žalobců do života na území vzhledem k neexistenci pobytového oprávnění nositele pobytového oprávnění není s to vést k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobců.
18. Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy.
19. Podle § 42a odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců je oprávněn cizinec žádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, je-li manželem cizince s povoleným pobytem na území (písm. a), nebo nezletilým dítětem cizince s povoleným pobytem na území (písm. b).

20. Popsanou právní úpravu vyložil soud tak, že důvodem pro zamítnutí žádosti cizince podle § 42a zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že manžel nebo rodič žádajícího cizince nedisponuje pobytoým oprávněním.
21. Soud předesílá, že napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná, obsahují shrnutí všech zjištěných skutečností odůvodňujících výroky rozhodnutí - z odůvodnění napadených rozhodnutí je zřejmé, že žádosti žalobců byly zamítnuty, protože nositel pobytového oprávnění, který je manželem a otcem žalobců, nedisponuje pobytoým oprávněním na území ČR. Žalovaná se vypořádala srozumitelně a přezkoumatelně i se všemi odvolacími námitkami žalobců.
22. Námitky, jež jsou součástí prvního okruhu žalobních námitek, jsou nedůvodné.
23. Pokud žalobci brojí proti tomu, že žalovaná měla řízení přerušit do doby vydání konečného rozhodnutí zdejšího soudu o žalobě nositele pobytového oprávnění vedené pod sp. zn. 57 A 114/2018, pak pomíjí, že podle § 57 a § 64 správního řádu správní orgán řízení může přerušit z vlastní iniciativy (ale řízení přerušit nemusí) nebo na žádost účastníka (takovou žádost žalobce nepodal). Správnímu orgánu však povinnost řízení přerušit nevzniká. Pokud jde o řízení před zdejším správním soudem sp. zn. 57 A 114/2018, pak nejde o řízení o předběžné otázce podle § 57 odst. 1 správního řádu, protože nejde o otázku, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, nýbrž o otázku, která byla ve správním řízení již pravomocně vyřešena dle § 57 odst. 3 správního řádu: Pravomocným rozhodnutím žalované ze dne 20. 8. 2018, čj. MV-44953-11/SO-2017, bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 25. 1. 2017, čj. OAM-15577-9/ZM-2016, jímž bylo zastaveno řízení ve věci žádosti nositele pobytového oprávnění o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Otázka, zda nositel pobytového oprávnění disponuje pobytoým oprávněním, byla tudíž pravomocně vyřešena a tímto rozhodnutím byly správní orgány podle § 57 odst. 3 správního řádu vázány. Argumentace hypotetickým procesním úspěchem nositele pobytového oprávnění v soudním řízení správním nemůže obstát, protože takový postup by byl v rozporu s § 6 odst. 1 správního řádu a zásadou, že správní orgány rozhodují podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí. Stěží by mohlo jít též o přepjatý formalismus, kdy správní orgán správně vyčkal na rozhodnutí příslušného správního orgánu o předběžné otázce týkající se pobytového oprávnění nositele pobytového oprávnění, a teprve pak přistoupil k meritorním rozhodnutím ve věci žalobců. Žalobci ostatně ani neuvádějí, v čem konkrétně měl být postup správních orgánů formalistický, když postup, kdy správní orgán jednal podle zákona, konkrétně § 51 odst. 3 správního řádu, byť s výsledkem žalobci nebyli spokojeni, výrazem přepjatého formalismu býti nemůže.
24. Obiter dictum soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že žaloba nositele pobytového oprávnění byla pravomocně zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu čj. 57 A 114/2018-64 ze dne 30. 9. 2019.
25. Ani námitky vznesené žalobci v druhém okruhu žalobních námitek nejsou důvodné.
26. Ustanovení § 42a ve spojení s § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost zabývat se při vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území přiměřeností dopadů takového rozhodnutí. Je to ostatně logické, protože případné posouzení dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nemůže nijak ovlivnit závěr o nesplnění některé z podmínek, jimiž zákon podmiňuje vydání kladného rozhodnutí o takovém typu žádosti. Podmínky tohoto ustanovení jsou nastaveny tak, že zákonodárce předpokládal,

že nebudou-li naplněny podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému povolení za účelem společného soužití rodiny, nelze u zamítavého rozhodnutí předpokládat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.

27. Při právním posouzení této otázky je nutno vycházet nejen z § 174a zákona o pobytu cizinců a relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Proto bylo třeba zaujmout stanovisko, zda taková povinnost správním orgánům vyplývá z mezinárodní právní úpravy.
28. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud takto: V rozsudku čj. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 17. 10. 2019, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*V souvislosti s výše uvedeným Nejvyšší správní soud uvádí, že se ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně vyjádřil k tomu, za jakých okolností je správní orgán povinen zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů v případě rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že i tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani odst. 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53).*“
29. Z rozsudku ze dne 12. března 2019, č. j. 4 Azs 391/2018 - 38, vyplývá, že „*Nejvyšší správní soud se v judikatuře opakovaně zabýval otázkou, za jakých okolností se musí správní orgán zabývat otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že i v případě, kdy zákon posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví, k námitce účastníka řízení je třeba se touto otázkou zabývat. (...) Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.*“ Totožné závěry vyplývají i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. ledna 2019, č. j. 5 Azs 259/2018 - 59, ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29 a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 33, platí, že „*(...) důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.*“

31. V rozsudku ze dne 27. 11. 2019, čj. 2 Azs 155/2019 – 37, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že se nejedná o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25). U stěžovatelek nebylo ničím prokázáno, že by nemohly budovat své rodinné zázemí či prohlubovat rodinné vazby v zemi původu, když stěžovatelky, otec rodiny i syn D. K. jsou ukrajinskými státními příslušníky. Tím, že stěžovatelkám nebyla udělena mezinárodní ochrana, nebylo porušeno jejich právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich pobytu a umožnit jim přenést si soukromý život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou velmi přísné (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 – 67).“
32. Popsanou ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu soud shrnuje tak, že otázkou přiměřenosti ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, příp. Úmluvy o právech dítěte, se správní orgány musí zabývat, nestanoví-li tuto povinnost zákon o pobytu cizinců, jediné v případě námítky nepřiměřenosti vznesené cizincem. Pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti je rozhodné jen to, co cizinec ve správním řízení konkrétně uvede a osvědčí a co vyplýne jinak z obsahu spisu, přičemž správní orgán není povinen jiné skutečnosti zjišťovat. Při posuzování přiměřenosti nemusí správní orgán uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria, ale je povinen výslovně zohlednit relevantní skutečnosti dle předchozí věty. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Povinností státu je však zvážit okolnosti konkrétního případu s tím, že významné je to, zda je realizace společného rodinného života v zemi původu vyloučena či nikoli a zda taková případná zásadní změna dosavadního rodinného soužití je přiměřená důvodu správního rozhodnutí.
33. Z obsahu spisu vyplývá, že v prvoinstančním řízení byli žalobci v této otázce zcela pasivní. V odvolacím řízení žalobci uvedli, že žijí s nositelem pobytového oprávnění na území ve společné domácnosti a jsou plně domestikováni na území, rodiče zde podnikají a děti chodí do školy. Žalobci konkrétní námítku nepřiměřenosti rozhodnutí podle čl. 8 Úmluvy nevznесли, nicméně lze z obsahu jejich podání v odvolacím řízení je zřejmé, že tato tvrzení vznesli na podporu svých žádostí.
34. Soud aprobejuje závěr žalované v napadených rozhodnutích, že nejsou nepřiměřená. Porovná-li soud na jedné straně důvod zamítnutí žádostí žalobců (žalobci nebyli rodinnými příslušníky cizince s povoleným pobytem na území) s dopady rozhodnutí tvrzenými žalobci (společná domácnost s cizincem bez pobytového oprávnění na území, společné podnikání bez pobytového oprávnění za tímto účelem, integrace do českého prostředí), ztotožňuje se se závěrem žalované v napadených rozhodnutích, že zamítnutí žádostí žalobců není nepřiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobců, které soud ani žalovaná nezpochybňují. V této souvislosti soud ve shodě s žalovanou poukazuje na to, že pobytové oprávnění nositele pobytového oprávnění zaniklo již dnem 30. 11. 2016. Soud shrnuje, že zamítnutí žádostí žalobců, které byly podány v rozporu s § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tudíž není ve vztahu k právu žalobců na ochranu jeho soukromých a rodinných vazeb nepřiměřené. Soud ještě dodává, že pokud jde o míru vypořádání se s dopady rozhodnutí do sféry žalob, v rozsudku ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 1 Azs 259/2018 - 32, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud cizinec pouze tvrdí existenci rodinného příslušníka na území ČR (v daném případě

bratra), aniž jakkoli individualizuje svůj vztah k němu, může se správní orgán s tímto tvrzením cizince vypořádat s mírou odpovídající kvalitě a konkrétnosti takové námitky cizince. Soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]okud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života [...] pouze výjimečně“. V intencích judikatury Nejvyššího správního soudu tedy soud rekapituluje, že i při zvážení okolností konkrétního případu žalobců potvrzuje soud závěr, že realizace společného rodinného života žalobců s nositelem pobytového oprávnění v zemi původu není nijak vyloučena a tato změna dosavadního rodinného soužití, již soud nijak nebagatelizuje, je přiměřená důvodu napadených rozhodnutí.

35. Pokud žalobci namítali, že žalovaná neřešila otázku vazeb žalobců na území ani dopad svých rozhodnutí do rodinného života žalobců, pak jednak se žalobci výslovně posouzení přiměřenosti výslovně nedomáhali a jednak pomíjejí, že žalovaná do napadených rozhodnutí uvedla sic stručnou, ale srozumitelnou a logickou úvahu, že rozhodnutí nejsou nepřiměřená, protože nositel pobytového oprávnění není cizincem s povoleným pobytem na území ČR, a to i s přihlédnutím k tvrzené asimilaci žalobců na území a jejich rodinným vazbám.
36. Ani třetí okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
37. Případné překročení zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí o žádostech žalobců, na které žalobci poukazují, nemá samo o sobě za následek nezákonnost napadených rozhodnutí. Proti nečinnosti správních orgánů se mohli žalobci bránit prostřednictvím žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu a po marném vyčerpání těchto prostředků ochrany též žalobami na ochranu proti nečinnosti u správního soudu. Pokud tak neučinili, je jejich argumentace nedodržením lhůt pro vydání rozhodnutí ve věci samé nutně lichá. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41, „namítané průtahy v řízení nemají navíc relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, přičemž procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“
38. Pokud žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2017, čj. 10 Azs 262/2016 – 41, pak ten na posuzovanou věc nedopadá, protože tento rozsudek řešil otázku, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení. Jaké konkrétní závěry pro posuzovanou věc z popsaného rozsudku kasačního soudu ve vztahu k třetímu okruhu žalobních námitek by měly plynout, žalobci v žalobách neuvedli a soudu to není zřejmé.
39. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů v žalobách žalobců důvodným, a proto žaloby žalobců podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výroky I, II a III tohoto rozsudku zamítl.

VII.

Náklady řízení

40. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věcech všech tří žalob úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala, rozhodl soud výrokem IV tohoto rozsudku, že žádný z účastníků nemá právo na

náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. února 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu